

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 kwietnia 2019 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża T. S. kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adwokatowi J. K. i nakazuje wypłacić mu ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez niego z urzędu powódce T. S.**

UZASADNIENIE

Powódka T.S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), oddalającego apelację skarżącej w sprawie o zapłatę przeciwko Skarbowi

Państwa-Prezesowi Sądu Okręgowego w W. Pozwany wniosł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na oczywistą zasadność skargi, wiązaną z jedynym sformułowanym w niej zarzutem – naruszenia „art. 212 § 2 k.p.c. i art. 5 k.p.c. poprzez nieudzielenie przez Sąd *meriti* powódce pouczenia w przedmiocie możliwości wystąpienia z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu [...]”, podczas gdy „zachodziła potrzeba udzielenia stosownych pouczeń z uwagi na chorobę psychiczną powódki [...]”. Skarżąca przywołała okoliczności mające miejsce w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, które powinny, w jej ocenie, spowodować stosowną reakcję tego Sądu, gdy tymczasem zostały pominięte, także w toku kontroli instancyjnej.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Skarżąca nie przedstawiła argumentacji spełniającej wymagania stawiane przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zawarty we wniosku wywód sprowadza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych oraz

skróconej, zmodyfikowanej wersji ich uzasadnienia, przy czym argumenty zostały ujęte w taki sposób, że ocena wniosku nie byłaby możliwa bez jednoczesnej analizy podstaw skargi, co jest niedopuszczalne na obecnym etapie postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17). Ponadto tezie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej przeczy sposób skonstruowania przez skarżącą argumentacji w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Argumentacja ta jedynie marginalnie odnosi się do stanowiska Sądu drugiej instancji, a zasadniczo dotyczy postępowania przed Sądem Okręgowym, mimo że przedmiotem badania w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest orzeczenie Sądu Apelacyjnego. Uzupełniając wypada nadmienić, że także jedyny zarzut skargi przywołuje fakt uchybienia art. 212 k.p.c., który – skoro nie jest adresowany do sądu drugiej instancji – nie mógł być naruszony przez Sąd Apelacyjny.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze trudną sytuację osobistą i majątkową skarżącej. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika reprezentującego powódkę z urzędu ustalono na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.